

Τὰς κεφαλὰς σηκώσατε καὶ εἰς ὑπερνήφους,
ὁ κόσμος, ὅπως ξέρετε, ὑπῆρξε πάντα πλάνος
κι' ἡ δύναμις μὰς κυβερνᾷ ἐνὸς μοιραίου νόμου
καὶ χάριν ἀστείότητος καὶ χάριν παιδείας
τὴν κάραν τὴν θεόπνευστον τοῦ καθενὸς Προδρόμου
τὴν θέλει ἐπὶ πίνακος Σιλφίς Ἡρωϊάδα.

Γιὰ κρίσις εἶναι πρὸ καιροῦ τὰ μάστιγας σαῶς γαριὰ
καὶ βογγηθὸς 'στὴν ἔρημον ἀντιλαλεῖ φρικώδης,
τῶν δὲ Ρωμηῶν προώρισται τὴν ἐνδοξον πατρίδα
νὰ τὴν μαστίγῃ Σύνταγμα καὶ πῖνα θηριώδης,
κι' ἂν τελευταῖον ἀσπασῶν 'στὸν Μοντενίγρο δώσατε
συμφωνῶν μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ εἰς θά τὰ κορδῶσατε.

Τὶ πόνους καὶ τὶ δάκρυα ἢ πῖνα σας μού φέρνει...
νὰ κι' ὁ Μπαμπᾶς περιλόγως τὴν προσδοκία γέρνει...
κυντάξετε πῶς ἔγινε κι' ὁ προσφιλὴς Ἰλέρας!
πεντάκις ἀχμάντορες κι' αὐτῆς τῆς Γενοβίρας...
πῶς μὲ θαυρεῖς ἀκίνητος καὶ μὲ τὸν νοῦ ποῦ τρέχει ;
τὶ πῖνα Σύνταγματικῆ, καψο-Μπαμπᾶ μας, ἔχεις ;

'Ἐσὺ τὸ μέγα σύμβολον δυναστειῶν εὐάνδρων,
ποῦ μάχας εἶδες φονικὰς τῶν Πόρων κι' Ἀλιεάνδρων,
ποῦ σὲ λατρεύουν ὡς Θεὸν πολέμαρχοι λαοὶ
καὶ στήνονται πρὸς χάριν σου τεμνῆν καὶ ναοὶ,
ποῖας γονέων ἰσορρεῖς ἀρχικίας ἀμαρτίας
κι' ἤλθες 'στὴν χώραν τῶν θεσμών, 'στὴν γῆν τῆς ἀπαρτίας ;

Κατακαυμένε μου Μπαμπᾶ, τὶ σοῦταν γραφτὸ
κι' ἐκουβλήθης ἀνκυλὰ 'στὸ χῶμα μας αὐτὸ ;
Προβλεψαὶ τὸ μέλλον σου κι' ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς σου
ἀπαρηγόρητα θνηεῖ τῆς τύχης σου τὸν κληρον,
μὰ σὰν φοβήσης σὺν Θεῷ, μὲ τέσπερα κόκκαλά σου
θὰ γλύψωμεν ἀγάλλματα μουρλοῦζήνων Σωτήρων.

'Ἐμπρὸς... μὲ τούτων τὸν Μπαμπᾶ, τὸν σεβαστὸν πατέρα,
ἀπρίστε, βογγήξετε, μουγγρίστε, στενάξετε,
ἀλλ' ὅμως εἰσθε τυχερὰ πού πῖσατ' ἰδῶ πέρα,
γιατὶ κι' ἂν—ὁ μὴ γινόιτο—τὰ κῶλα σας τινάζετε,
θὰ σας δεχθῆ τοῦλάχιστον ἡ γῆ τῶν κειμηλίων,
ποῦ δοξαί τὴν προσχαριτεῦτον αἰώνιον τρισχιλίων.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸν ἰδῶ νὰ κακρωῶσατε
χωρὶς γιὰ τὸ κακρωάμα πεντάρα μὰ πληρωῶσατε.
Κι' ἡ νευχελὴς Ἀνατολὴ κι' ἡ χαλῶνος Ἑσπερία
τὸν θανάτων σας τὸν σκληρὸν ἀθάνατον θὰ κρίνει,
θὰ σας ζηλεύσουν δι' αὐτὸν καὶ τὰλλα τὰ θηρία,
ἡ μνήμη δὲ τῆς πεινας σας ἀγήρωθ θ' ἀπομείνει.

'Ἐγὼ δὲ μάντις ἀγαθὸν καὶ μέλλοντος βελτίονος
καὶ καλλιμέμερον βωμῶν εἰς ταύτην θ' ἀνεγείρω,
κι' ἀντὶ τῶν λίθων καὶ πετρῶν τοῦ πάλαι Δουκαλιάνος
τὰ κόκκαλά σας τὰ σετὰ 'στὸ χῶμα μας θὰ σπείρω,
κι' ἐπὶ βελβίδος ἀσφαλοῦς καθίζων σταυροπόδι
νέων θὰ πλάσσω δι' αὐτῶν Ἑλλάδα θηριώδη.

Κι' ἐγὼ τὸ λάλον ἔρμαιον τῆς μοίρας τῆς στραβῆς
ἂν εἴξωρα πῶς ἔρτις θὰ μείνω κι' ἀβλαβῆς
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ 'στὸν λάκκον τῶν λέοντων,
μὲς 'στὸ κλουβιά σας θξικπικια παρῖα νὰ σας κἀνω,
ν' ἀκούω τὰ τριζήματα τῶν αἰγμῶν ὀδόντων
καὶ τῶν κλουβίων τὰ κάγκιλα μαζὶ σας νὰ σαγκάνω.

Θηρία φιλελληνικά, 'στὰ δοξαζομένα χῶματα
ἄς σας ἰδοῦν φιλελληνας τυμπανικὰ πτώματα.
Πολλὰς ἑλιπίδας καὶ χρυστάς ὁ φόρος σας μὰς δίδει...
φόβησε, Βόα τρομερῆ, κουλουραζομένο φίδι,
καὶ νὰ σ' ἀρπαξῆ μοναχὸς βλόκκηρον κι' ἀκίρειον
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ νὰ γίνης περιόρειον.

'Ὡ λόντες καὶ πάνθηρες καὶ καθεμὰ μαίμου,
ἴλατε νὰ συγκαλύψωμεν τὴν χώραν τοῦ λιμοῦ ...
ὡ παπαγάλε ρλύαρε, μὴ λόγους ἀπαγγίλης,
μηδὲ νὰ κανῆς χωρατὰ, μηδὲ καρρὸ νὰ θίλης,
καὶ σύ, καυμένη ἀλεπού, ποῦ κλαῖς τῆ σφορὰ σου,
πῆγαινε 'στὸν Διαδόχον νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά σου.

Ψοφήσατε, ψοφήσατε, καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ὕνατες ...
ἀλλ' ἄλλ', μὲ τὸν ψόρο σας τὸν σίκτον μου κινεῖτε,
κι' ἀδύνατον μοῦ φαίνεται, θηρία, ὡς 'στὸ τέλος
ἀπὸ τὴν εὐσπλαγγίαν μου νὰ μὴ παρασυρῶθῶ,
καὶ φάλλων 'στὸν Ἀπόλλωνα βαρῦ κι' ἄρχαιον μέλος
ὡς σφάγιον ἰκούςιον νὰ μὴ σας προσφερῶθῶ.

'Ἐπιθωμῶ νὰ σπαρχθῶ ... 'στὴν θίαν μου τρυπάτε ...
ὄριστε ... τὸ κουφάρι μου προσφέρω νὰ τὸ φάτε.
'Ὡ γῆ μου σὺ γεννέταιρα καθβαλινῶν ἀφθῶνων
καὶ πόλις ἰσότηρας ἀνδρῶν πολυκτημῶνων,
ἰδὲ μ' ἰδῶ βαδίζοντα πρὸς στόματα θηρίων
τροφῆ νὰ γίνω πρόχειρος ὀριζῶν ἀγρίων.

'Ἄν εἶμαι τῶσον ἀχμάνος μὰ νὰ μὲ συμπαθήσατε ...
τὴν σάρκα μου τὴν ἄσπρον εὐθὺς καταβροχθίσατε,
τὸ δὲ κοχλᾶζον αἶμα μου ποταμητὸν ἄς τρέξῃ ...
τροχίστε τὰ δόντια σας κι' ἄς βρεθῆ διτὶ βρεθῆ ...
τετίλισται, διὰ φωνῶθῶ ... συμπατριώται, χαιρέτε ...
ἀμῶνς ἐξιλαστήριος ὁ Φασουλῆς προσφέρειται.

(Πρὸς τοὺς κλωβοὺς τῶν ἰσορρεῖς μετὰ χάρας τρελλῶς
καὶ τὰ θηρία χύνονται μὲ στόμα κροκοδείλινο,
μὰ πάλι μένουσιν νηστικὰ, γιατὶ κι' ὁ Φασουλῆς
δὲν εἶναι σὰρξ πραγματικῆ, ἀλλ' ἀνθρωπάκι ζύλινο).

Καὶ ὄλλοις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Καὶ τὸ «ΕΚΡΠΠ» τὸ γαλιεμῶνον, εἴλετο μοι συμπλητῶν,
δικαστῆς ἀπὸ τώρα πρὸς δεκάρον θὰ πάλισται,
τὸ ἔπος εἶναι τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ τοῦ συντάκτου τοῦ κορμὶ
μεγαλῶν καὶ τὸ σχῆμα, μεγαλῶν κι' ἡ τιμὴ
«ΕΚΡΠΠ» μὲ τρελλῶς, «ΕΚΡΠΠ» μὲ γέλοιο, «ΕΚΡΠΠ» μὲ πνεύματος σπαρτίδα
καὶ τοῦ Ἀθανασίου τὴν περίεχρον γραφίδα.

'Ὁ λογογράφος ὁ κομψὸς καὶ φιλικὸς ἡμῶν,
τούτῳ τὸν Ἐντίπουλο, ἰακίνον ὁ Γρηγόριος,
τὸ ἔπος ἔλαβε μεγάλου ἰκτιμῶν
εἰς ἐν εἰς 'ἔλαβε μετὰ καλλίστεν κόρης,
μετὰ τῆς Φρίσκου θηλασθῆ τῆς τοῦ Διαγοειθῆ,
καὶ κατ' αὐτὸ ἀντιλήλατε μνηστῆρας δεκτικῶν,
ἐντός θ' ὄλλοις γίνεται τοῦ γάμου τῶν ἡ σίστα,
κερὰ, πανπᾶδες, στείρανα, κουμφορὰ καὶ τὰ σίστα.

Παπούλιος ὁ περιφωμένος κι' ἐν φιλογράφος πρώτος,
ποῦ μὲ φιλογραφήματα τὸν κόμον συντάραξε,
ἐπὶ μὰς κερὰς πλακῶ—εὐοῦ τοῦ γεναντοῦ !—
νεκρῶν καὶ ζώντων ποιητῶν ποίημα ἔγραψε.
Κι' αὐτὸ τὸ νῆον Πλάτων, τὸ θαυμαστὸν ὄντι,
εἰς τὸ Μουσεῖον στέλλεται πρὸς μέλλουσαν σπουδῆν.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς. καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσπεῖου, κοινοῦτοῦς κολῆς.